

Sygn. akt II Ca 152/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Piotrowska
Sędziowie:	SO Jolanta Pratkowiecka SO Sabina Ziser (sprawozdawca)
Protokolant:	Angela Bobrowska

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa O. Z., J. Z., M. W., Z. W. i M. W.

przeciwko stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów O. Z. i J. Z. oraz strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 5 grudnia 2013 roku

sygn. akt I C 746/12

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punktach II i VIII w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki O. Z. kwotę 4.000 zł (cztery tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 3.000 zł od dnia 01 lipca 2011r. do dnia zapłaty,

- 1.000 zł od dnia 15 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,

oddalając dalej idące powództwo,

2. w punktach III i IX w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. Z. kwotę 11.000 zł (jedenaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 10.000 zł od dnia 01 lipca 2011r. do dnia zapłaty,

- 1.000 zł od dnia 15 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,

oddalając dalej idące powództwo,

3. w punkcie IV o tyle, że kwotę zasądzoną na rzecz powódki M. W. określa na 6.000 zł (sześć tysięcy złotych), w miejsce kwoty 11.000 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie;

II. oddala dalej idące apelacje;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda J. Z. kwotę 402 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

IV. znosi wzajemnie pomiędzy stroną pozwaną a powódką O. Z. koszty postępowania apelacyjnego;

V. zasądza od powódki M. W. na rzecz strony pozwanej kwotę 485 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 152/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 05 grudnia 2013r. Sąd Rejonowy w Lubinie zasądził od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki O. Z. kwotę 6.127,21 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania, kwotę 8.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30.11.2012r. tytułem zadośćuczynienia, oddalił dalej idące powództwo oraz zniósł wzajemnie koszty postępowania pomiędzy powódką a stroną pozwaną (pkt. I, II, VIII i XVI). Jako podstawę zasądzenia odszkodowania wskazał art. 361 par. 2 kc i art. 363 par. 2 kc i szkodę rozliczył jako całkowitą. Jeżeli chodzi o wysokość zadośćuczynienia to zdaniem Sądu Rejonowego winno ono wynosić 10.000 zł i z tego względu przyznał powódce kwotę 8.000 zł ponieważ w postępowaniu likwidacyjnym otrzymała ona już kwotę 2.000 zł. Biegli ustalili u powódki 2% uszczerbek na zdrowiu z tytułu urazu kręgosłupa szyjnego. Była ona 3 miesiące na zwolnieniu lekarskim i przez 1 miesiąc nosiła kołnierz ortopedyczny. Krótco po wypadku miała rehabilitację co niewątpliwie mogło być dla niej niedogodne i zaburzyło jej dotychczasowe funkcjonowanie. Sąd miał na względzie konieczność wizyt lekarskich a także dolegliwości bólowe, które powódka odczuwała. Wziął również pod uwagę, że powódka na skutek wypadku przeżyła spory stres co stwierdzono w dokumentacji z (...) w L.. Aktualnie podawane przez powódkę dolegliwości mają związek ze zmianami zwyrodnieniowymi nie zaś z wypadkiem komunikacyjnym. Dalej idące żądanie zadośćuczynienia Sąd uznał za nieuzasadnione albowiem powódka tylko dobiegła była w szpitalu, nie przechodziła żadnych operacji, jej rehabilitacja była krótka, rokowania co do jej funkcjonowania biegli określili jako korzystne a orzeczone przez nich uszczerbek na zdrowiu był niski. Odsetki od zadośćuczynienia Sąd zasądził od dnia następnego od przedłożenia do akt sprawy i doręczenia stronie pozwanej dokumentacji psychiatrycznej i psychologicznej powódki ponieważ był to materiał dowodowy wpływający na wysokość zadośćuczynienia. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc przy zastosowaniu zasady stosunkowego ich rozdzielenia albowiem każda ze stron mniej więcej w połowie utrzymała się ze swoimi roszczeniami.

Orzekając o roszczeniu J. Z. Sąd pierwszej instancji zasądził od strony pozwanej na jego rzecz kwotę 11.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 30.11.2012r., oddalając dalej idące powództwo oraz zasądził od strony pozwanej na jego rzecz kwotę 1.947,63 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. III, IX, XVII). Jako podstawę orzeczenia o zadośćuczynieniu Sąd wskazał art. 444 par. 1 kc w zw. z art. 445 par. 1 kc uznając, że zasadne jest przyznanie powodowi zadośćuczynienia w łącznej kwocie 15.000 zł co powodowało konieczność zasądzenia na jego

rzecz brakującej z tego tytułu kwoty 11.000 zł (4.000 zł przyznano w postępowaniu likwidacyjnym). Powód w wyniku wypadku doznał stłuczenia klatki piersiowej i złamania mostka. Biegły ustalił u powoda trwałe uszczerbek na zdrowiu na poziomie 4-6%. Powód przez 2,5 miesiąca był na zwolnieniu lekarskim, przechodził rehabilitację, w związku z doznanymi urazami nie mógł swobodnie oddychać, odczuwał ból również podczas kaszlu. Na skutek wypadku przeżył spory stres co stwierdzono w (...) w L.. Sąd oddalił dalej idące powództwo uznając, że powód był tylko dobę w szpitalu, nie przechodził żadnej operacji, rehabilitacja była krótka a rokowania co do jego funkcjonowania biegły ocenił jako korzystne. Nie udokumentował aby po listopadzie 2011r. kontynuował leczenie psychiatryczne uzasadnione wypadkiem komunikacyjnym. Odsetki od zadośćuczynienia Sąd zasądził od dnia następnego od przedłożenia do akt i doręczenia stronie pozwanej dokumentacji psychiatrycznej i psychologicznej powoda ponieważ był to materiał dowodowy wpływający na wysokość zadośćuczynienia. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc stosunkowo je rozdzielając do wyniku sprawy. Powód wygrał sprawę w 73 % i poniósł koszty w łącznej kwocie 3.561,95 zł. Pozwana wygrała w 27% i poniosła koszty w łącznej kwocie 2.417 zł.

Sąd Rejonowy uwzględnił częściowo powództwo M. W. a mianowicie do kwoty 11.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29.06.2011r, oddalił dalej idące powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. IV, X i XVIII). Uznał, że zasadne jest przyznanie powódce zadośćuczynienia w łącznej kwocie 13.000 zł i z tego tytułu przyznał jej dodatkową kwotę 11.000 zł. W wyniku wypadku powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa C, stłuczenia kręgosłupa L-S i Th oraz złamania kości ogonowej. Nosiła kołnierz ortopedyczny i brała leki przeciwbólowe. Uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem biegli określili na 2 %. Złamanie kości ogonowej spowodowało znaczne dolegliwości wywołujące dyskomfort w poruszaniu się jak i w pewnym okresie ze strony układu pokarmowego. W związku z tym urazem bardzo uciążliwa była dla powódki podróż powrotna do Kanady. Rokowania powrotu powódki do pełnej aktywności sprzed zdarzenia są korzystne. Dolegliwości bólowe kręgosłupa o zwiększonym napięciu powódka mogła odczuwać przez okres 3 miesiące dlatego też Sąd uznał za niepozostające w związku z wypadkiem koszty leczenia poniesione w okresie przekraczającym 3 miesiące od wypadku. Odsetki ustawowe Sąd zasądził od dnia 29.06.2011r. tj. po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody co nastąpiło w dniu 30.05.2011r. (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc przy zastosowaniu zasady obciążenia powódki całością kosztów poniesionych przez stronę pozwaną albowiem jej żądanie zostało uwzględnione w niewielkiej części.

Orzekając o roszczeniu Z. W. Sąd pierwszej instancji zasądził na jego rzecz od strony pozwanej kwotę 1.205 dolarów kanadyjskich z ustawowymi odsetkami od dnia 29.06.2011r. tytułem odszkodowania oraz kwotę 3.000 zł z ustawowymi odsetkami od 29.06.2011r. tytułem zadośćuczynienia, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt. V, VI). Na skutek wypadku powód doznał stłuczenia głowy, stłuczenia stawu obojczykowo-barkowego i stłuczenia odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Był niezdolny do pracy przez 3 miesiące, brał leki przeciwbólowe i przeciwzapalne. Korzystał z prywatnych zabiegów w postaci masażu, które miały związek z wypadkiem. Nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu a proces leczenia jak wynika z opinii biegłego mógł trwać około 3 miesiące. Z tych względów Sąd uznał, że zasadne było przyznanie powodowi zadośćuczynienia w łącznej kwocie 4.000 zł i z tego względu przyznał mu dodatkowe 3.000 zł ponieważ w postępowaniu likwidacyjnym powód otrzymał już kwotę 1.000 zł. Odsetki ustawowe Sąd zasądził od dnia 29.06.2011r. tj. po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody co nastąpiło w dniu 30.05.2011r. (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Sąd Rejonowy oddalił powództwo małoletniego M. W. i nie obciążył go obowiązkiem zwrotu na rzecz strony pozwanej kosztów procesu (pkt. VII i XV).

Sąd pierwszej instancji orzekł również o brakujących kosztach sądowych obciążając m. stosunkowo M. W. i Z. W. (pkt. XIII i XIV). Umorzył również postępowanie co do kwoty 5.100,01 zł z ustawowymi odsetkami (pkt. XII).

Z rozstrzygnięciem powyższym w części oddalającej powództwo o odsetki od należności określonych w punkcie II i III wyroku za okres od 01 lipca 2011r. do 29 listopada 2012r. nie zgodzili się powodowie O. Z. i J. Z. wnosząc apelację, w której zarzucili naruszenie prawa materialnego, tj. art. 481 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego błędna wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że roszczenie o odsetki zgłoszone przez skarżących jest wymagalne od dnia przedłożenia dokumentów związanych z leczeniem psychiatrycznym i psychologicznym podczas gdy z przepisu tego jednoznacznie wynika, że czas do likwidacji szkody dla firmy ubezpieczeniowej wynosi 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, co nastąpiło pismem z dnia 30.05.2011r. Wskazując na powyższe apelujący domagali się zmiany wyroku poprzez zasądzenie na ich rzecz dodatkowo odsetek za okres od 01.07.2011r. do dnia 29.11.2012r. oraz zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego. Jako żądanie ewentualne złożyli wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wniosła ponadto strona pozwana zaskarżając go w zakresie orzeczeń zawartych w punktach:

- II wyroku ponad kwotę 2.000 zł z ustawowymi odsetkami od 30.11.2012r. oraz zasądzonej odsetki od kwoty 2.000 zł od dnia 30.11.2012r. do dnia wyrokowania tj. 5.12.2013r.,
- III wyroku ponad kwotę 6.000 zł z ustawowymi odsetkami od 30.11.2012r. oraz zasądzonej odsetki od kwoty 6.000 zł od dnia 30.11.2012r. do dnia wyrokowania tj. 5.12.2013r.,
- IV wyroku ponad kwotę 4.000 zł z ustawowymi odsetkami od 30.11.2012r. oraz zasądzonej odsetki od kwoty 4.000 zł od dnia 30.11.2012r. do dnia wyrokowania tj. 5.12.2013r.,
- XVI wyroku znoszącego wzajemnie koszty procesu pomiędzy powódką O. Z. a stroną pozwaną,
- XVII wyroku zasądzonego od strony pozwanej na rzecz powoda J. Z. koszty procesu.

Skarżąca podniosła zarzut naruszenia:

- prawa materialnego w postaci art. 445 par. 1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem zadośćuczynienia na rzecz O. Z., J. Z. i M. W. w rozmiarze nieadekwatnym do doznanej krzywdy,
- prawa materialnego, tj. art. 455 kc, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieuwzględnienie obowiązku wyrokowania według stanu sprawy z chwili orzekania skutkujące zasądzeniem odsetek od daty wcześniejszej niż data wyrokowania,
- prawa materialnego- art. 481 par. 1 kc - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że wymagalność roszczenia w kwocie zasądzonej w wyroku istniała już przed dniem wyrokowania,
- art. 233 par. 1 kpc poprzez niewłaściwe rozważenie zebranego materiału dowodowego prowadzące do przyjęcia, że wymagalność roszczenia powstała w dniu innym niż dzień wyrokowania,
- art. 316 par. 1 kpc poprzez jego błędne zastosowanie i nieuwzględnienie obowiązku wyrokowania według stanu sprawy z chwili orzekania i nie zasądzenie odsetek od dnia wyrokowania.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca domagała się zmiany wyroku w punkcie II poprzez zasądzenie na rzecz O. Z. zadośćuczynienia w kwocie 2.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 grudnia 2013r. i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie, w punkcie III poprzez zasądzenie na rzecz J. Z. zadośćuczynienia w kwocie 6.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 grudnia 2013r. i oddalenia powództwa w pozostałym zakresie, w punkcie IV poprzez zasądzenie na rzecz M. W. zadośćuczynienia w kwocie 4.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 grudnia 2013r. i oddalenia powództwa w pozostałym zakresie oraz zmiany rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w punktach XVI i XVII wyroku

poprzez orzeczenie o tych kosztach na podstawie art. 100 kpc przy zastosowaniu zasady ich stosunkowego rozdzielania oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje zasługują na częściowe uwzględnienie.

Apelacja strony pozwanej jest częściowo zasadna w zakresie naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 445 par. 1 kc co do zadośćuczynienia przyznanego powódce O. Z. i M. W. zaskarżony wyrok narusza bowiem zasady ustalenia zadośćuczynienia. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji są prawidłowe, nie obarczone żadnym błędem a to powoduje, że Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne. Jednakże z prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy wyprowadził niewłaściwe wnioski, co sprawia, że zarzutem apelacji strony pozwanej nie można odmówić słuszności. Przyznanie odpowiedniej sumy zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, na podstawie art.445§1 k.c. w zw. z art.444§1 k.c. jest kwestią wysoce oceną i zostało pozostawione sędziowskiemu uznaniu. Zależność zadośćuczynienia od uznania sędziowskiego ma także wpływ na dopuszczalność modyfikacji tej odpowiedniej sumy- zmiana zadośćuczynienia może nastąpić jedynie w przypadku naruszenia kryteriów jego ustalenia, rażącego zawyżenia czy też zniżenia tej kwoty. Na wysokość zadośćuczynienia określonego w przepisie art. 445§1k.c. ma wpływ nie tylko procent trwałego uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego, lecz i inne okoliczności takie jak ból fizyczny, czas trwania leczenia, rodzaj zabiegów koniecznych do przywrócenia zdrowia oraz ich uciążliwość dla poszkodowanego, jak również szereg innych okoliczności dotyczących wpływu doznanych cierpień i urazów na dotychczasowe życie zawodowe i osobiste. W ocenie Sądu Okręgowego kwoty zadośćuczynień przyznane O. Z. tj. 10.000 zł oraz powódce M. W. – 13.000 zł są rażąco zawyżone w stosunku do rozmiaru doznanych przez powódki cierpień i uszczerbku na zdrowiu.

Przeciwko przyznaniu powódce O. Z. zadośćuczynienia w takiej wysokości przemawiają takie okoliczności jak przebieg zdarzenia, które nie miało dramatycznego charakteru, doznane urazy – uraz kręgosłupa szyjnego, zakres uszczerbku z tym związanego wynoszący 2%, fakt, że bole kręgosłupa związane z urazem mogły trwać do 3 miesięcy, krótki okres pobytu w szpitalu oraz niepoddawanie się zabiegom chirurgicznym i nie kontynuowanie dalszego leczenia, noszenie kołnierza ortopedycznego przez 1 miesiąc oraz korzystne rokowania co do w pełni naturalnego funkcjonowania. Wypadek komunikacyjny nie zdezorganizował życia powódki na wiele miesięcy i nie wiązał się w sposób trwały ze zmianą dotychczasowego trybu życia, realizacji zainteresowań. Z dokumentacji psychologicznej wynika, że doznała ona zaburzeń stresowych w związku z wypadkiem jednakże dolegliwości te nie są znaczące skoro powódka nie kontynuuje leczenia. W takim stanie rzeczy mając na względzie powołane wyżej okoliczności powódka O. Z. – zdaniem Sądu Okręgowego - winna otrzymać zadośćuczynienie w łącznej kwocie 6.000 zł, w tym 5.000 zł z tytułu urazu kręgosłupa szyjnego i 1.000 zł z tytułu urazów psychologicznych. W postępowaniu likwidacyjnym otrzymała sumę 2.000 zł dlatego też zasądzeniu na jej rzecz podlegała brakująca kwota 4.000 zł a dalej idące powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Częściowo uwzględnieniu podlegała apelacja powódki O. Z. co do żądania odsetek za okres od 01.07.2011r. do dnia 29.11.2012r. a apelacja strony pozwanej co do zasądzenia odsetek dopiero od dnia wydania wyroku była nieuzasadniona. W zależności od okoliczności sprawy terminem, od którego należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę może być zarówno dzień poprzedzający wydanie wyroku, jak i dzień wyrokowania. Stanowiska tego nie podważa pozostawienie przez ustawę zasądzenia odszkodowania i określenie jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Przewidziana w art. 445 par. 1 kc i 448 par. 1 kc możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu zadośćuczynieniu, wyrok zasądzający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego lecz deklaracyjny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.02.2011r., I CSK 243/10, Lex). Norma prawna art. 817 par. 1 kc nakłada na ubezpieczyciela obowiązek przeprowadzenia likwidacji szkody, co oznacza obowiązek ustalenia rozmiarów i wartości szkody oraz wypłacenia odpowiedniego odszkodowania, a to z kolei winno odbyć się w określonym ustawowo terminie. Zobowiązanie ubezpieczyciela z chwilą zawiadomienia

go o szkodzie i wezwania do zapłaty ma bez wątpienia charakter terminowy zaś o ewentualnym opóźnieniu dłużnika można mówić dopiero w momencie skonkretyzowania kwoty roszczenia. Zagadnienie to było wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i orzecznictwo w tym przedmiocie jest jednolite (por. wyrok SN z dn. 13.08.2008r. sygn. akt I CSK 114/07, Lex nr 487518; wyrok SN z dn. 18.11.2009r., sygn. akt II CSK 257/09, Lex nr 551104). Roszczenie o zadośćuczynienie bowiem, jak każde świadczenie pieniężne, wymagalne jest z chwilą wezwania do zapłaty. Jak wynika z akt szkodowych zgłoszenie przez powódkę szkody miało miejsce w dniu 30.05.2011r. i rzeczywiście strona pozwana winna była wypłacić zadośćuczynienie w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, jednakże zdaniem Sądu odwoławczego odnosiło się to do zadośćuczynienia za krzywdę związaną z urazem kręgosłupa. Taki bowiem uraz udokumentowała powódka zgłaszając szkodę i jak wynika z zebranego materiału dowodowego już w dacie wezwania strony pozwanej do zapłaty miały miejsce w życiu powódki te wszystkie okoliczności, które złożyły się na ocenę rozmiaru bólu, cierpienia, dolegliwości zabiegów, rehabilitacji z tym urazem związanych. Tak więc powódce przysługiwało już w tym czasie zadośćuczynienie w rozmiarze określonym w zaskarżonym wyroku, co powoduje, że od tego czasu strona pozwana jest w opóźnieniu z zapłatą należnego zadośćuczynienia. Skoro Sąd przyznał powódce O. Z. z tego tytułu kwotę 3.000 zł to odsetki od tej sumy winny być zasądzone od dnia 01.07.2011r.

Prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że kwestia urazu psychicznego związanego z wypadkiem została po raz pierwszy zgłoszona i udokumentowana dopiero w toku niniejszego postępowania co nastąpiło pismem z dnia 30.11.2012r. dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego zadośćuczynienie za tę krzywdę w kwocie 1.000 zł strona pozwana winna była wypłacić w terminie 14 dni od wyjaśnienia tych dodatkowych okoliczności zgodnie z treścią art. 817 par. 2 kc, nie zaś jak przyjął Sąd Rejonowy już w dniu przedłożenia dokumentów. Dlatego też w tym zakresie na skutek apelacji strony pozwanej należało częściowo zmienić rozstrzygnięcie w zakresie odsetek i od kwoty 1.000 zł zasądzić je od dnia 15.12.2012r., na podstawie art. 481 par. 1 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817 par. 2 kc, nie zaś od dnia wyrokowania jak chciała strona pozwana, dlatego jej apelacja w pozostałym zakresie podlegała oddaleniu.

Przeciwko przyznaniu powódce M. W. zadośćuczynienia w wysokości 13.000 zł przemawiają takie okoliczności jak przebieg zdarzenia, które nie miało dramatycznego charakteru, doznane urazy – uraz skrętny kręgosłupa C, stłuczenie kręgosłupa L-S i Th oraz złamanie kości ogonowej, zakres uszczerbku z tym związanego wynoszący 2%, fakt, że bóle związane z urazem mogły trwać do 3 miesięcy, krótki okres pobytu w szpitalu oraz niepoddawanie się zabiegom chirurgicznym oraz korzystne rokowania co do w pełni naturalnego funkcjonowania. Określając wysokość zadośćuczynienia należy jednak jak Sąd Rejonowy wziąć pod uwagę okoliczność, że złamanie kości ogonowej wiązało się z przykrymi dolegliwościami bólowymi w szczególności w czasie kilkugodzinnej podróży do Kanady. Wypadek komunikacyjny nie zdeorganizował jej życia na wiele miesięcy i nie wiązał się w sposób trwały ze zmianą dotychczasowego trybu życia i realizacji zainteresowań. W takim stanie rzeczy mając na względzie powołane wyżej okoliczności powódka M. W. winna otrzymać zadośćuczynienie w łącznej kwocie 8.000 zł i uwzględniając wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego sumę 2.000 zł zasądzeniu na jej rzecz podlegała brakującą kwota 6.000 zł a dalej idące powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu. Prawidłowo Sąd Rejonowy zasądził odsetki od tej należności od dnia 29.06.2011r. a więc po upływie 3 dni od dnia zgłoszenia szkody na podstawie art. 817 par. 1 kc. Z powodów przytoczonych powyżej apelacja strony pozwanej w tym zakresie podlegała oddaleniu jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

Nieuzasadniona była apelacja strony pozwanej co do wysokości zadośćuczynienia zasądzanego na rzecz powoda J. Z.. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nie naruszył w tym przypadku kryteriów ustalania zadośćuczynienia a ustalona kwota zadośćuczynienia – 15.000 zł nie jest zawyżona w stosunku do rozmiaru doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu, czasu i intensywności trwania bólu i rokowań na przyszłość. W niniejszej sprawie w pisemnych motywach wyroku Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i jasny przedstawił wszystkie okoliczności, które złożyły się na ocenę Sądu, która z pewnością nie narusza zasady sędziowskiej oceny materiału dowodowego, co powoduje ocenę zarzutu naruszenia art. 233 kpc i art. 445 kc za chybioną. Sąd Okręgowy podziela w pełni argumentację przytoczoną w uzasadnieniu orzeczenia Sądu pierwszej instancji w tym zakresie dlatego też jej powielanie jest, w ocenie Sądu odwoławczego, zbędne, stąd odwołując się do wywodów tam zawartych stwierdzić należy, że apelacja pozwanego w tym zakresie jest chybiona. W wypadku powód nie odniósł poważnych obrażeń

jednak jak wynika z opinii biegłego sądowego poniósł on trwałe uszczerbek na zdrowiu w związku z urazem mostka i stłuczeniem klatki piersiowej w wysokości 4-6 %, w szczególności ból związany ze złamaniem mostka był uciążliwy. Z dokumentacji psychologicznej wynika, że doznał on zaburzeń stresowych w związku z wypadkiem jednakże dolegliwości te nie są znaczące skoro powód nie kontynuuje leczenia a ponadto już wcześniej był leczony psychiatrycznie. Zatem konieczność leczenia nie wynikała tylko z wypadku komunikacyjnego. W takim stanie rzeczy mając na względzie powołane wyżej okoliczności powód winien otrzymać zadośćuczynienie w łącznej kwocie 15.000 zł, w tym 14.000 zł z tytułu urazu klatki piersiowej i mostka i 1.000 zł z tytułu urazów psychologicznych. W postępowaniu likwidacyjnym otrzymał sumę 4.000 zł dlatego też prawidłowo Sąd Rejonowy zasądził na jego rzecz podlegającą brakującą kwotę 11.000 zł.

Częściowo uwzględnieniu podlegała apelacja powoda J. Z. co do żądania odsetek za okres od 01.07.2011r. do dnia 29.11.2012r. a apelacja strony pozwanej co do zasądzenia odsetek dopiero od dnia wydania wyroku była nieuzasadniona z tych samych przyczyn co powołane powyżej odnośnie roszczenia odsetkowego powódki O. Z.. Skoro zgłoszenie szkody miało miejsce w dniu 30.05.2011r. to rzeczywiście strona pozwana winna była wypłacić zadośćuczynienie w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, jednakże zdaniem Sądu odwoławczego odnosiło się to do zadośćuczynienia za krzywdę związaną z urazem klatki piersiowej. Taki bowiem uraz udokumentował powód zgłaszając szkodę i jak wynika z zebranego materiału dowodowego już w dacie wezwania strony pozwanej do zapłaty miały miejsce w życiu powoda te wszystkie okoliczności, które złożyły się na ocenę rozmiaru bólu, cierpienia, dolegliwości zabiegów, rehabilitacji z tym urazem związanych, tak więc powodowi przysługiwało już w tym czasie zadośćuczynienie w rozmiarze określonym w zaskarżonym wyroku, co powoduje, że od tego czasu strona pozwana jest w opóźnieniu z zapłatą należnego zadośćuczynienia. Skoro Sąd przyznał mu z tego tytułu kwotę 10.000 zł to odsetki od tej sumy winny być zasądzone od dnia 01.07.2011r.

Prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że kwestia urazu psychicznego związanego z wypadkiem została po raz pierwszy udokumentowana dopiero w toku niniejszego postępowania co nastąpiło pismem z dnia 30.11.2012r., dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego zadośćuczynienie za tę krzywdę w kwocie 1.000 zł strona pozwana winna była wypłacić w terminie 14 dni od wyjaśnienia tych dodatkowych okoliczności zgodnie z treścią art. 817 par. 2 kc, nie zaś jak przyjął Sąd Rejonowy już w dniu przedłożenia dokumentów. Dlatego też w tym zakresie na skutek apelacji strony pozwanej należało częściowo zmienić rozstrzygnięcie w zakresie odsetek i od kwoty 1.000 zł zasądzić je od dnia 15.12.2012r. na podstawie art. 481 par. 1 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817 par. 2 kc, nie zaś od dnia wyrokowania jak chciała strona pozwana dlatego jej apelacja w pozostałym zakresie podlegała oddaleniu.

Nieuzasadniona była apelacja strony pozwanej co do rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartych w punkcie XVI i XVII wyroku i apelacja dlatego podlegała ona oddaleniu. Powódka O. Z. wygrała sprawę w I instancji w 40% i poniosła koszty w łącznej wysokości 4.782 zł tak więc winna otrzymać od strony pozwanej zwrot kwoty 1.1912,80 zł. Jednocześnie strona pozwana, która wygrała sprawę w 60% i poniosła koszty w kwocie 2.417 zł winna otrzymać od powódki zwrot kwoty 1.450 zł. Po potrąceniu tych sum to strona pozwana winna zwrócić powódce koszty sądowe. W związku z tym, że apelacja w tym zakresie mogłaby spowodować orzeczenie na niekorzyść strony skarżącej co jest niedopuszczalne w świetle art. 384 kpc, podlegała ona oddaleniu.

Prawidłowo Sąd pierwszej instancji rozdzielił stosunkowo koszty procesu pomiędzy powodem a J. Z. a stroną pozwaną na podstawie art.100 kpc i apelacja w tym zakresie była nieuzasadniona.

Z tych też względów Sąd Okręgowy uwzględnił częściowo apelację powodów oraz strony pozwanej na podstawie art.386 par. 1 kpc zaś dalej idące apelacje podlegały oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego pomiędzy powódką O. Z. a stroną pozwaną wydane zostało na podstawie art.100 kpc przy zastosowaniu zasady ich wzajemnego zniesienia albowiem apelacja każdej ze stron została uwzględniona jedynie częściowo. O kosztach postępowania apelacyjnego pomiędzy powodem J. Z. a stroną pozwaną Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 kpc przy zastosowaniu zasady obciążenia pozwanego całością tych kosztów albowiem apelacja powoda została uwzględniona w przeważającej części zaś apelacja strony pozwanej została w prawie

w całości oddalona. Wysokość poniesionych przez powoda kosztów to kwota 300 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego na podstawie par. 13 ust. 1 pkt. 1 rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia (...). w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) oraz 102 zł tytułem opłaty sądowej od apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego pomiędzy powódką M. W. a stroną pozwaną Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc przy zastosowaniu zasady ich stosunkowego rozdzielenia. Strona pozwana wygrała postępowanie apelacyjne w 70% (w.p.z. wynosiła 7.000 zł a Sąd Okręgowy uwzględnił apelację do kwoty 5.000 zł) i poniosła koszty tego postępowania w wysokości 950 zł, w tym 350 zł tytułem opłaty sądowej od apelacji i 600 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego. W związku z powyższym należy się jej od powódki zwrot kwoty 665 zł. Jednocześnie powódka M. W., która apelację wygrała w 30% i poniosła koszty w kwocie 600 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego, winna otrzymać od strony pozwanej zwrot kwoty 180 zł. Po potrąceniu tych sum powódka winna zapłacić stronie pozwanej z tego tytułu kwotę 485 zł.